

Pou del carrer Santa Oliva

Olesa de Montserrat

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Carrer Santa Oliva
Alçada: 133

Coordenades:

Latitud: 41.54723
Longitud: 1.89594
UTM Est (X): 407918
UTM Nord (Y): 4600096

Classificació

Número de fitxa 08147-169
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Modern Contemporani
Segle XVI-XX
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Acabats poc curosos amb l'obra originària.
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Productiu
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament d'Olesa de Montserrat. Pl. Fèlix Figueras Aragay, s/n
Fitxes associades:
[Mines subterrànies d'aigua](#)
Autoria de la fitxa Jordi Piñero Subirana
Data de registre de la fitxa: dl., 21/11/2011 - 01:00

Descripció

Pou d'aigua situat al carrer de Santa Oliva, que és representatiu dels molts que hi havia a Olesa. Es tracta d'una construcció senzilla, amb dos cossos que tanquen el pou. Un de davanter, que té una porta de fusta tancada i, adossada, una font de ferro de fosa. I un altre cos més alt adossat a la part posterior, que té una porta d'accés més gran. A l'interior hi ha instal·lada una bomba mecànica. Aquest pou connecta amb la mina subterrània que, almenys des del segle XVI, canalitza aigua cap a la plaça de les Fonts. De fet, la xarxa de mines connecta amb els pous que tenien moltes cases, sobretot les de la part alta de la vila, alguns dels quals encara es conserven, tot i que sovint han estat colmatats.

Història

Olesa és un lloc amb abundància d'aigua. El mateix nom d'Olesa deriva probablement de l'arrel pre-romana *ol* o *or*, que significa aigua. Un fet que corrobora aquesta hipòtesi és que a l'actual plaça de les Fonts hi havia una surgència natural d'aigua que inicialment va ser aprofitada en forma de bassa, anomenada Bareia (una paraula que etimològicament suggereix un lloc on brolla l'aigua). L'aigua d'aquesta bassa, que posteriorment es convertí en una font, servia per a regar els horts que hi havia a la zona de l'actual Eixample i també per al consum domèstic. Des de molt antic aquesta aigua va ser canalitzada en diferents indrets de la vila, i al segle XVI aquestes mines ja estan documentades. A finals del segle XVI es va iniciar una gran obra que no es va finalitzar fins segles més tard i que permetia aprofitar els sobrants d'aigua d'algunes cases per fer augmentar el cabal de les fonts públiques. Era el Comú de la vila qui regulava l'ús de les aigües públiques de les mines que subministraven les fonts públiques: de la Plaça, de les fonts d'en Roure i de Vilapou. Al segle XVIII els paraires estaven situats majoritàriament al carrer de Baix, i tenien la zona d'estricadors al costat de la riera, amb diverses instal·lacions relacionades amb l'aigua que es nodrien de les mines. Periòdicament, les mines estaven subjectes a reparacions i treballs de manteniment, ja que amb el curs de l'aigua s'anaven enfonsant. L'any 1868 es va constituir la primera societat privada amb l'objectiu d'explotar el subministrament d'aigües: la Sociedad Minera Olesana, que encara està en actiu. Cap a finals del segle XIX novament la iniciativa privada es va fer càrrec de canalitzar les aigües d'alguns torrents cap a la vila. Això va permetre aprofitar més encara el ric aquífer del subsòl olesà per a l'abastament del consum domèstic, agrícola i industrial.

